

"de toeschouwer"

De kluizenaar keek vanaf de berg, waar hij zijn toevlucht gezocht had, uit over het deel van de mensheid, dat hij kon overzien. Hij zag veel slechte dingen en enkele goede. Hij zag uitbuiting, machtsmisbruik, wreedheid, onverschilligheid. Maar hij zag ook een enkele daad van onbaatzuchtigheid en kleine lichtjes van liefde. Toch konden deze kleine goede daden het wrokkige gevoel, dat hij kreeg als hij de mensheid beschouwde, niet wegnemen.

Hij sprak tot God: "Waarom vernietigt U de mensheid niet! Er is veel slechtheid en maar een klein beetje goedheid. Ik wil er niets meer mee te maken hebben!"

"Juist", antwoordde God, "dat is natuurlijk jouw goed recht, maar het is wèl vluchtgedrag. Waar blijven zo je eigen bijdragen aan de goedheid? De weegschaal van je daden blijft leeg. Bovendien, moet ik de goeden, die er tóch zijn, laten lijden onder de kwaden? Ik hoop dat er iets van hun goedheid afstraalt op de slechtheid van de wereld, een klein lichtje dat de duisternis tenminste doet schemeren..."

De kluizenaar, die juist had gedacht dat hij goed bezig was, door zich aan de slechtheid van de wereld te onttrekken, zag in dat hij slechts een toeschouwer was geworden en zuchtend over zijn kortzichtigheid pakte hij zijn schamele bezittingen en begon aan de lange afdaling...

© januari 2008, Alida, BasicPublishing.nl